

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717010661
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bobor
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6717010661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Adriány Považanovej a JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD., v trestnej veci obžalovaného V. Z., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. júna 2019, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/148/2017 zo dňa 08.10.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/148/2017 zo dňa 08.10.2018 v celom rozsahu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný V. Z., nar. XX.XX.XXXX v G. G., trvale bytom G. G., H. X, o s l o b o d z u j e podľa § 285 písm. f) Tr. por. s poukazom na § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. pod sp. zn. 3 Pv 233/17/6611 - 12 zo dňa 16.11.2017, ktorý mal spáchať tak, že

v období od mesiaca apríl 2016 do súčasnosti vo L. a na iných miestach si úmyselne riadne neplní svoju zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať svoje dieťa, syna V. Z., nar. XX.XX.XXXX vyplývajúcu mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. a deklarovanú mu aj Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P 191/2007-54 zo dňa 22.11.2007, právoplatným dňa 03.12.2007, ktorým je zaviazaný prispievať na výživu svojho syna V. Z., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 4.000 Sk (132,78 €) mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky K. Z., nar. XX.XX.XXXX, toho času k rukám dospelého syna pričom od 08.12.2016 sa nachádza v ÚVV a ÚVTOS J. a vyživovaciu povinnosť voči synovi V. Z. nenahlásil, toho času v ÚVTOS E. J. K., kde je od 22.08.2017 pracovne zaradený, kde má nahlásenú vyživovaciu povinnosť, počas rozhodného obdobia uhradil výživné v celkovej výške 700 €, neprispieval žiadnym iným spôsobom na výživu svojho syna, kde počas rozhodného obdobia pracoval v P. V. v spoločnosti J., s.r.o., odkiaľ odišiel, podľa poslednej registrácie na Sociálnej poisťovni bol naposledy vedený ako SZČO od 01.07.2007 do 30.09.2009 a od 22.08.2017 má zamestnávateľa ÚVTOS; nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na ÚPSVaR G. G., posledná evidencia bola v čase od 24.11.1999 do 19.06.2002, nie je a nikdy nebol poberateľom dávky a príspevkov v hmotnej núdzi, poberal prídavok na dieťa vo výške 23,52 € od 01/2016 do 02/2016, podľa evidencie na odbore živnostenského podnikania je vedený ako podnikateľský subjekt V. Z. - G. S. s miestom podnikania H. X, XXX XX G. G., kde k pozastaveniu živnostenského oprávnenia v plnom rozsahu došlo v období od 08.01.2014 do 07.01.2017, kde stav je toho času uvádzaný aktívny, a neuhrádzal vyživovaciu povinnosť ani s poukazom na § 62 Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z., a nezaobstaral si dostatočný príjem, teda sám vlastným zavinením si privodil stav bez hmotného zabezpečenia, čím mu vznikol dlh na výživnom - za obdobie od 01.04.2016 do 31.10.2017 k rukám dospelého syna V. Z., nar. XX.XX.XXXX v celkovej výške 1.822,82 €,

pretože trestnosť činu zanikla.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/148/2017 zo dňa 08.10.2018 bol obžalovaný V. Z. uznaný za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v období od mesiaca apríl 2016 do októbra 2016 vo L. a na iných miestach si úmyselne riadne neplní svoju zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať svoje dieťa, syna V. Z., nar. XX.XX.XXXX vyplývajúcu mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. a deklarovanú mu aj rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P 191/2007-54 zo dňa 22.11.2007, právoplatným dňa 03.12.2007, ktorým je zaviazaný prispievať na výživu svojho syna V. Z., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 4.000 Sk (132,78 Eur) mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky K. Z., nar. XX.XX.XXXX, toho času k rukám dospelého syna pričom od 08.12.2016 sa nachádza v ÚVV a ÚVTOS J. a vyživovaciu povinnosť voči synovi V. Z. nenahlásil, toho času v ÚVTOS E. J. K., kde je od 22.08.2017 pracovne zaradený, kde má nahlásenú vyživovaciu povinnosť, počas rozhodného obdobia uhradil výživné v celkovej výške 750 Eur, neprispieval žiadnym iným spôsobom na výživu svojho syna, kde počas rozhodného obdobia pracoval v P. V. v spoločnosti J., s.r.o., odkiaľ odišiel, podľa poslednej registrácie na Sociálnej poisťovni bol naposledy vedený ako SZČO od 01.07.2007 do 30.09.2009 a od 22.08.2017 má zamestnávateľa ÚVTOS; nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na ÚPSVaR G. G., posledná evidencia bola v čase od 24.11.1999 do 19.06.2002, nie je a nikdy nebol poberateľom dávky a príspevkov v hmotnej núdzi, poberal prídavok na dieťa vo výške 23,52 Eur od 01/2016 do 02/2016, podľa evidencie na odbore živnostenského podnikania je vedený ako podnikateľský subjekt V. Z. - G. S. s miestom podnikania H. X, XXX XX G. G., kde k pozastaveniu živnostenského oprávnenia v plnom rozsahu došlo v období od 08.01.2014 do 07.01.2017, kde stav je toho času uvádzaný aktívny, a neuhrádzal vyživovaciu povinnosť ani s poukazom na § 62 Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z., a nezaobstaral si dostatočný príjem, teda sám vlastným zavinením si privodil stav bez hmotného zabezpečenia, čím mu vznikol dlh na výživnom za obdobie od 01.04.2016 do 31.10.2016 k rukám dospelého syna V. Z., nar. XX.XX.XXXX v celkovej výške 179,46 Eur.

Obžalovaný V. Z. bol za to odsúdený podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.10.2018 na žiadosť obžalovaného v jeho neprítomnosti, zahlásila proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obhajkyňa obžalovaného, pričom svoje odvolanie aj písomne zdôvodnila. Poukázala na časť skutkovej vety rozsudku, v ktorej je uvedené, že „ ... pričom od 08.12.2016 sa nachádza v ÚVV a ÚVTOS J. a vyživovaciu povinnosť voči synovi V. Z. nenahlásil ...“. Listinným dôkazom predloženým na hlavnom pojednávaní dňa 22.08.2018 preukázali, že obžalovaný si všetky svoje vyživovacie povinnosti riadne a včas nahlásil, prvýkrát dňa 09.12.2016. Odstránili tým rozporné informácie poskytnuté zariadeniami, v ktorých obžalovaný vykonával väzbu alebo trest odňatia slobody. Poukazovala na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. s tým, že sa nestotožňuje s tvrdeniami prvostupňového súdu, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná, pričom aj po zohľadnení úhrad obžalovaného titulom výživného v prospech jeho syna V. Z., ostalo ku dňu vyhlásenia rozsudku neuhradených ešte 179,46 Eur. Nestotožňuje sa s tým, že obžalovaný svojim konaním uvedeným v skutkovej vete rozsudku naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. Podľa ich názoru nie je možné pri rozhodovaní o vine obžalovaného rozhodovať len s prihliadnutím na naplnenie formálnych skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy. Súd prvého stupňa vôbec nezohľadnil a neuplatnil materiálny korektív pri nazeraní na skutok kladený obžalovanému za vinu a hodnotení, či skutok naplnil znaky trestného činu, a to nielen tie formálne. Nezaoberal sa posudzovaním závažnosti činu obžalovaného, čo považujú za zásadnú chybu pri rozhodovaní o vine obžalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť plnil podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, čo potvrdili aj viacerí svedkovia. Obžalovaný obom svojim deťom posielal na ich výživu toľko peňazí, koľko mohol, aj keď nie v plnej výške stanovenej civilným súdom. Zo všetkých skutkových okolností prípadu, z vykonaného dokazovania, ako aj s ohľadom na výšku zostatku neuhradeného výživného 179,46 Eur vyplýva, že závažnosť konania obžalovaného je nepatrná a teda z jeho strany

v žiadnom prípade nedošlo k spáchaniu trestného činu, tobôž nie úmyselne. Nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu zo strany obžalovaného tak, ako je to uvedené v skutkovej vete rozsudku. Vyčíslený dlh na výživnom vo výške 179,46 Eur nedosahoval ani sumu dvoch mesačných dávok výživného stanoveného civilným súdom. Podľa ich názoru sa nedá preto ani vyvodiť záver, že by boli vôbec naplnené formálne znaky trestného činu zanedbania povinnej výživy tak, ako to predpokladá zákon. Nedošlo k neplneniu vyživovacej povinnosti v dĺžke 3 a viac mesiacov.

Toto trestné konanie vyznieva ako nahrádzanie činnosti exekútora, kde je viac než jasné, že jeho účelom je len vymoženie dlžného výživného. Trestné konanie nemôže slúžiť na vymáhanie občiansko-právnych pohľadávok, na to slúžia inštitúty exekučného konania. V tejto súvislosti dávajú do popredia princíp ultima ratio. Syn obžalovaného využil aj možnosť vymáhania dlžného výživného prostredníctvom návrhu na vykonanie exekúcie, pričom zrážky zo mzdy, ktorú obžalovaný dosahuje prácou vo výkone trestu odňatia slobody sú zasielané exekútorke vykonávajúcej exekúciu na výživné pre syna.

Podľa ich názoru nie je správny postup orgánov činných v trestnom konaní, ako aj súdu prvého stupňa, ktorí vychádzali pri posudzovaní viny obžalovaného len z rozhodnutia civilného súdu o stavení výšky výživného, od ktorej odrátali preukázateľne zaplatené výživné a tento rozdiel považoval súd za dlžné výživné aj pre účely trestného konania. Takýto výpočet nezohľadňuje rozdiel medzi civilno-právnym neplnením vyživovacej povinnosti a posúdením „neplatenia výživného“ z pohľadu trestno-právnych noriem. Súd prvého stupňa konštatuje, že nie je viazaný rozhodnutím, ktorým bola táto povinnosť určená v občianskoprávnom konaní, a že rozsah vyživovacej povinnosti si posudzuje sám. Neuviedol však, ako sa s touto otázkou vysporiadal, ako si sám posúdil rozsah vyživovacej povinnosti obžalovaného a pod., pretože sa nedostatočne zaoberal majetkovými pomermi obžalovaného. Obžalovaný si splnil svoju vyživovaciu povinnosť k synovi podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Automatické „preklopenie“ dlžoby na výživnom na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. považujú za neprípustné. S ohľadom na výšku dlhu na výživnom synovi v čase vyhlásenia rozsudku (179,46 Eur) pri aplikácii tzv. materiálneho korektívu je vylúčený záver o tom, že sa obžalovaný dopustil spáchania žalovaného trestného činu. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil.

Otec obžalovaného Z. Z. uhradil dňa 21.02.2019 za obžalovaného v prospech syna obžalovaného - V. Z. S. na výživnom za obdobie, ktoré je predmetom skutku napadnutého rozsudku. S poukazom na ustanovenie § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže dlh obžalovaného na výživnom za rozhodné obdobie (apríl - október 2016) vo výške 179,46 Eur zanikol jeho úhradou, navrhli v prípade že odvolací súd neoslobodí obžalovaného spod obžaloby 285 písm. b) Tr. por., aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. f) Tr. por. K odvolaniu boli v prílohe pripojené listinné dôkazy, a to Stanovisko zo dňa 27.07.2018, Prehľad údajov o zrážkach zo mzdy obžalovaného titulom výživného od ÚVTOS N. k 17.12.2018 a potvrdenie o vklade hotovosti zo dňa 21.02.2019.

Na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo so súhlasom obžalovaného v jeho neprítomnosti za účasti jeho obhajcu, obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby súd prioritne podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovaného spod obžaloby prokurátora, alternatívne ho oslobodil podľa § 285 písm. f) Tr. por., nakoľko dlžné výživné bolo v celom rozsahu uhradené.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, že nakoľko bolo dlžné výživné obžalovaným uhradené v celej sume, navrhuje preto obžalovaného podľa § 285 písm. f) Tr. por. spod obžaloby oslobodiť, nakoľko trestnosť činu zanikla.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolania obžalovaného, podaného obhajcom, zistil, že toto bolo podané oprávnenou osobou, v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné.

Súd prvého stupňa, pri dôslednom dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného

dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Prejednávanému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák.

Skutok tak, ako bol vo výrokovvej časti správne ustálený, bol preukázaný súhrnom vykonaných dôkazov, a to jednak výpoveďou svedka V. Z. S., syna obžalovaného a v neposlednom rade aj prečítanými listinnými dôkazmi. Z prečítaných výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní, a to Z. Z., G.F. a V. Z. je zrejmé, že neboli priamo účastní pri plnení vyživovacej povinnosti obžalovaným, títo sa nevedeli k jej plneniu zo strany obžalovaného vyjadriť. Z výpovedí svedkov Y. Z. a X.Q. vyplynulo, že obžalovaný poukázal na výživu svojho syna určité finančné prostriedky, pričom okresný súd prihliadal na túto skutočnosť, keď v prospech obžalovaného započítal uhradené sumy na výživnom vo výške 750 Eur, ktoré boli potvrdené aj svedkom V. Z. S.. Je zrejmé, že rozhodnutím Úradu práce sociálnych vecí a rodiny L. zo dňa 20.02.2017, právoplatným dňa 13.03.2017, bolo V. Z., nar. XX.XX.XXXX, na základe jeho žiadosti zo dňa 14.02.2017 priznané náhradné výživné v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 201/2008 Z. z. vo výške 108,50 Eur mesačne počínajúc dňom 01.11.2016, keď v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 201/2008 Z. z. úrad vyplatí náhradné výživné za tri kalendárne mesiace predchádzajúce kalendárnemu mesiacu, v ktorom bola podaná žiadosť, ak oprávnená osoba za toto obdobie spĺňa podmienky nároku na náhradné výživné a žiadateľ o náhradné výživné požiada o vyplatenie náhradného výživného za toto obdobie.

Prvostupňový súd správne zistil, že obžalovaný v mesiaci apríl 2016 opustil spoločnú domácnosť a odvtedy prispieval na výživu svojho syna len nepravidelne, aj napriek tomu, že si bol vedomý svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 62 Zákona o rodine prispievať na výživu svojho syna, deklarovanú mu aj rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P 191/2007-54 zo dňa 22.11.2007, právoplatným dňa 03.12.2007. Dňa 14.11.2016 bol obžalovaný predbežne zadržaný, preto okresný súd správne upravil skutkovú vetu rozsudku a obdobie riadneho neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným ohraničil posledným dňom mesiaca október 2016. Obhajoba oprávnene argumentovala, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní, a to listinným dôkazom - stanoviskom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých S., nimi zabezpečeným, bolo preukázané, že obžalovaný, ktorý sa od 08.12.2016 nachádzal v ÚVV a ÚVTOS J., si dňa 09.12.2016 svoju vyživovaciu povinnosť aj na syna V. Z., S. riadne nahlásil, hoci okresný súd túto skutočnosť opomenul upraviť v skutkovvej vete napadnutého rozsudku. Okresný súd pritom správne konštatoval, že riadne neplnenie vyživovacej povinnosti aj za obdobie nasledujúce po mesiaci október 2016, nemožno považovať za konanie naplňajúce znaky skutkovej podstaty trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. Za uvedené obdobie preto už obžalovaný nemôže niesť trestnú zodpovednosť za riadne neplnenie vyživovacej povinnosti voči synovi.

Obžalovaný bol v čase neplnenia vyživovacej povinnosti v období uvedenom v napadnutom rozsudku osobou v produktívnom veku, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi, ani iné dávky. V rámci rozhodovania o trestnom čine zanedbania povinnej výživy musí súd pri posudzovaní otázky, v akej výške bol páchatel' schopný plniť vyživovaciu povinnosť, prihliadnuť na rôzne skutočnosti vrátane toho, či sa páchatel' bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu a rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré prípadne páchatel' na seba prevzal. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania, a to aj z výpovede samotného obžalovaného vyplynulo, že obžalovaný po odchode do P. V. bol riadne zamestnaný a mal príjem, z ktorého aj nad rámec súdom mu určeného výživného v civilnom konaní, si splnil vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi. V mesiaci júl 2016 sa bez dôležitého dôvodu vzdal tohto zamestnania, potom pracoval len brigádnicke a určenú vyživovaciu povinnosť si už riadne a včas neplnil do októbra 2016 vrátane. Teda sám si zavinil, že nemal dostatok finančných prostriedkov na riadne plnenie určenej vyživovacej povinnosti.

Vzhľadom k výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní odvolací súd konštatuje, že na procesný postup podľa ustanovenia § 285 písm. b) Tr. por. neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Okresný súd v čase jeho rozhodovania postupoval v súlade so zákonom, keď po úprave žalovaného obdobia, a to od apríla 2016 do októbra 2016, počas ktorého si obžalovaný s trestnoprávnymi následkami neplnil riadne vyživovaciu povinnosť a súčasne po úprave dlžnej sumy na výživnom, uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaný si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného. Pokiaľ ide o naplnenie subjektívnej stránky daného prečinu možno konštatovať, že obžalovaný ju naplnil z hľadiska zavinenia minimálne vo forme tzv. nepriameho úmyslu.

Pokiaľ ide o uložený trest okresný súd sa dôsledne riadil pri ukladaní trestu zásadami ukladania trestov tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák. Trest u každého obžalovaného má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Krajský súd sa stotožňuje s právnymi závermi rozsudku okresného súdu aj vo výroku o treste. Okresný súd správne u obžalovaného konštatoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (bol už za trestný čin odsúdený), pričom nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť zmysle § 36 Tr. zák. Keďže pomer priťažujúcich okolností prevažoval nad poľahčujúcimi (1 : 0), zvyšovala sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (ustanovenie § 38 ods. 4, 8 Tr. zák.), teda súd mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody na 8 mesiacov až 2 roky. Zákonne a primerané bolo v čase rozhodovania prvostupňového súdu uloženie obžalovanému trestu odňatia slobody na dolnej hranici takto upravenej zvýšenej trestnej sadzby, prihliadajúc na skutočnosti a okolnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 8. Keďže obžalovaný trestný čin v prejednávanej veci spáchal v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, výkon trestu odňatia slobody nemohol byť s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. podmienene odložený.

Neprávne však postupoval okresný súd v tom smere, keď podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v období pred spáchaním trestného činu v napadnutom rozsudku, obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Vo výkone trestu bol a v súčasnosti naďalej je za úmyselný trestný čin, ktorý trest mu bol uložený až po spáchaní trestného činu v prejednávanej veci, a to rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/35/14 zo dňa 24.05.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/42/17 zo dňa 02.08.2017. Obžalovaný mal byť preto správne prvostupňovým súdom v čase jeho rozhodovania zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Ako však zistil krajský súd obžalovaný V. Z. dňa 21.02.2019 prostredníctvom svojho otca Z. Z. uhradil vkladom hotovosťou na účet synovi V. Z., nar. XX.XX.XXXX, sumu 180 Eur, čo je objektívne doložené aj v spise a taktiež z vyjadrenia svedka V. Z. na verejnom zasadnutí vyplýva, že obžalovaný mu uhradil dlh na výživnom za obdobie uvedené v napadnutom rozsudku.

Na základe uhradenia výživného obžalovaným sa krajský súd musel vysporiadať s touto otázkou, ako aj zobrať do úvahy tú skutočnosť, či neuhradenie výživného nemalo trvalo nepriaznivé následky na výživu syna obžalovaného V. Z. S. Keďže z vykonaného dokazovania je zrejmé, že svedok V. Z. bol v období neplnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným uvedenom v napadnutom rozsudku poberateľom sirotského dôchodku, potom odvolací súd dospel k tomu názoru, že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. nemal trvalo nepriaznivé následky. Krajský súd preto podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol vo veci sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por., keď obžalovaného V. Z. podľa § 285 písm. f/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. pod sp. zn. 3 Pv 233/17/6611 - 12 zo dňa 16.11.2017, s prihliadnutím na účinnú ľútosť podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., pretože trestnosť činu zanikla.

Aj napriek tomu, že prvostupňový súd správne určil obdobie zakladajúce trestnú zodpovednosť obžalovaného za riadne neplnenie vyživovacej povinnosti na syna V. Z. S. od mesiaca apríl 2016 do októbra 2016 a tiež správne vyčíslil za uvedené obdobie výšku dlžného výživného 179,46 Eur, ktoré dlžné výživné bolo v celom rozsahu uhradené, krajský súd v oslobodzujúcom rozsudku neupravil obdobie

neplnenia vyživovacej povinnosti a výšku dlžného výživného, pretože vo výroku oslobodzujúceho rozsudku sa musí uviesť skutok a zákonné označenie trestného činu podľa obžaloby, a to aj vtedy, ak by súd dospel k záveru, že zákonné označenie skutku uvedené v obžalobe nie je správne.

Z týchto dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.